

sločila, na velik altar postavila in so se potem celi mesec pred njo šmarnice obhajale in je bila pri tistih večidel polna cerkev ljudi. Radi bi tej popobi primerno kapelico priredili a v zdajšnji župnijski cerkvi nam zavoljo tesnobe ni mogoče, upamo pa, da se bo v kratkem zamoglo to v novejši zgoditi, ako društveniki ne bomo zaspani in bi se nam posrečilo po stanovitnih prošnjah onih bogatinov srca omehčati, ki so dozdej v ta namen malo ali nič darovali. To naše društvo za pozidanje nove župnijske cerkve ima zdaj po 3 $\frac{1}{2}$ leta trajajočem obstanku 8500 fl. gotovine, čeravno nekateri najpremožnejši Oplotničani niso veliko darovali. Drugo posebno duhovno veselje pa smo včakali škapulirsko nedeljo dne 15. julija. Ta den se vselej pri sv. Barbari naši najlepši in največji cerkvi tudi največja slovesnost obhaja s slovesno procesijo, pridigo in peto sv. mešo v škapulirski kapeli. Veliko ljudstva se je že ta praznik v zadnjih letih vselej zbralo pa toliko kakor letos pod vodstvom 4 duhovnikov še nikoli in to po pravici, kakor je g. pridigar omenil, kajti cerkev sv. Barbare je imenitna že po svojem začetku, zakaj ustno izročilo vsaj meni, da so za njeno stavbo dali denar nekdanji vladarji teh krajev, Celjski grof in je bila ona postavljena drugo leto po smrti zadnjega grofa Ulrika 1457, kakor napis na enem stebru proti izhodu kaže: Anno Domini Millesimo quadringentesimo quinquagesimo septimo in vigilia Jacobi prima fundacio ecclesiae.

(Konec prih.)

Z Dobrne. (Črtice.) Povodom zlate sv. meše prevzvišenega gospoda knezoškofa so tudi v našej občini goreli kresi. Posebnega spomena vredna sta ona, ki sta se svetila na vrhu Božnikovem in pa na Valentčevem. Velč. gospod Gajšek, dekan in ob enem načelnik krajno šolskemu совету, so sprožili misel, naj bi se po vzgledu drugih krajev tudi pri nas nastavile po gostilnah puščice, v katere bi blagosrečni ljudje lahko spuščali svoj drobiž v prid šolske mladje. Tej misli sta radostno vstregla do zdaj gg. Orosel in Brauner mlajši. — Razpisano službo učiteljsko je deželno-šolski svet podelil gspdc. Hedviki Jonke, učiteljici v Vitanji. — Dne 4. avgusta so otroci, ki s svojimi stariši bivajo tukaj v toplici, priredili veselico v korist vbožnim učencem ovekrajne šole.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. V soboto, dne 18. avgusta obhaja se rojstni den Nj. veličanstva, svetlega cesarja in bode to letos na večih krajih še veličastniše, kakor druga leta. Semtertje se namreč pridruži temu tudi svečanost 40letnice Njih vladanja. — Ministerstvo grofa Taaffe je nastopilo zadnji teden svoje deseto leto. Vladni

listi mu pojo zato se ve da hvalo, drugi pa, posebno liberalci ne vedo mu zadosti graje. Najboljša bode v tem pač srednja pot, kajti ne more se tajiti, da je marsikaka naredba tega ministerstva dobra. — Da odstopi minister za uk in bogočastje in to še, predno se snide drž. zbor, zatrjuje se v raznih listih vedno in vedno, a stvar je več, kakor negotova. — Fzm. Schönfeld je že prevzel višje poveljništvo v Gradci in sega njegovo poveljništvo čez vojaštvo štajarsko, koroško, kranjsko tje doli do Trsta. — Kakor smo v zadnjem listu izrekli, tako se je pri volitvi v Velikovec tudi izgodilo. Župnik Gr. Einspieler je izvoljen za dež. poslanca. Na njegovi strani je bilo 78, na strani nasprotnika g. Pleschiutchniga pa 53 volilnih mož. Hvala vrlim slov. volilnim možem! — Načrt postave za popravljanje cest po Kranjskem ni dobil potrjenja. Dež. zboru bode ga torej v nekih rečeh preurediti. — Nova obrtna šola v Ljubljani prične se kje sredi oktobra in bode ji g. prof. Šubic na čelu. To nemškutarjem, katerih še je zmerom nekaj v Ljubljani, ni po volji. — Po italijanskih listih v Gorici in Trstu se vedno hujska zoper tamošnje slov. ljudstvo, a hvala Bogu, doslej ne gre jim še prav po volji, kajti trezni mestjani teh mest se ne izmenijo veliko za to. — Bolezen naših dni je samomor, posebno v južnih krajih, toda le po mestih, ponavlja se jih zmerom več. Zadnja štev. „Soče“, ki izhaja v Gorici, poroča koj o štirih ob enem. To je grozno! — Sliši se, da pride grof Khuen-Hedervary, sedaj hrvaški ban ali kraljev namestnik, za ministra notranjih zadev v ogersko ministerstvo. To je pa, menimo, le želja Hrvatov, kajti grof ima pri njih le malo zaupanja. — Zoper škofa Strossmayrja žene sedaj ogerska vlada veliko vrešča, ker je v Rusijo, v mesto Kijev poslal nek brzozav, ko so obhajali tamkaj 900letnico pokristijanjenja Rusov. No posebna sila se v tem brzozavu ne dela Madjarji.

Vunanje države. Človek težko najde uzroka, zakaj počti po liberalnih listov toliko in tolikokrat glas, da so sv. Oče v Rimu bolni. Hvala Bogu, da se ta glas vselej k malu ubije, kajti sv. Oče so še vedno zdravi, kolikor more biti zdrav starček, ki že nosi 78 let na rame-nih. — V Rimu dela vlada velike priprave za vzprejem nemškega cesarja, le-ta pride sedaj skorej gotovo meseca oktobra v Rim, da obišče italijansko kraljevo rodbino. — Po Francoskem vre, kakor da se bliža nova revolucija. Ni nemogoče, da doživimo drugo leto, ko bode 100-letnica prve revolucije, tako, ki bode še huja, bolj divja od prve. — Belgijski kraljevič, Balduvin, pride te dni na Dunaj, obiskat svojo sestro, cesaričinjo Štefanijo, od ondot pa gre v Rumunijo. — Nemčija se čuti sedaj varno, odkar je prišel cesar iz Petersburga. Vsa je po-

doba, da sta si nemški cesar in ruski car dogovorila novo zavezo, ki se vredi s časom med Nemčijo in Rusijo. No za njiji že kaže taka zaveza, toda ali je v njej tudi prostora za nas, za Avstrijo? — Sedaj je princ Koburški že eno leto knez Bolgarov. Da še preživi drugo leto v Bolgariji, to je pa že manj, kakor gotovo. Vidno je, da se nobena večja država ne potegne za nj ako mu začjenja ondi solnce iti za goro. — Srbski kralj, Milan je prišel une dni sicer v Bled, toda ni ostal dolgo, marveč se je kmalu podal naprej, s prva na Koroško, kamo pa pojde potlej, to ni znano. Doma pa mu še visi zmerom vprašanje, ali se izreče duhovska sinoda za ločitev zakona ali ne. Kraljica Natalija je sedaj v Parizu ali priti misli v Beligrad, če je bode tam treba, kedar se razreši vprašanje gledé te nesrečne ločitve. — Turčija ugovarja zoper to, da si Italija kar tako brez vsega prilastuje Masavo in sosednjo deželo Zulanov. Sama pa ona v tem getovo ni, najbrž je Anglija, ta grabljiva kramarica, v zvezi z njo in ako je tako, tedaj pa že pomeni nekaj ugovor Turčije.

Za poduk in kratek čas.

Zlatomešnik sv. oče Leon XIII. in slov. rimski romarji.

(Dalje.)

Od starodavnega Rima še vam moram nekaj povedati. O starem Rimu so nam nekdaj profesorji v črnih šolah toliko vedeli razlagati, da je bila glava polna Rima in rimskih bogov in junakov. Skorej vsi ti junaki in bogovi so se po časih zgubili iz moje glave in toraj bo dobro, da zopet vsakega na svoje mesto postavim.

Kje je zdaj slava starodavnega Rima? Ali še je najti kaj ostankov mesta, ki je zapovedavalo vesoljnemu svetu? Nič druga ne kaže več na nekdanji mogočni Rim, kakor velike razvaline. Kakor velikanskega drevesa, ki je stoletja preživelo, nič ne ostane kakor par večjih vej, ki žalostno štrlijo proti nebu, in starštor, katerega je treba podpirati, da ga prvi vihar ne prevrže, — to je rimskih razvalin živa podoba. Ko sem stal sred fora, t. j. na sredini nekdanjega mesta, se mi je zdelo, da sem na starem pokopališču, kjer še nekatere, a le večje kosti okoli ležijo.

For je bil očitni trg starega mesta in središče javnega življenja, kjer se je Rim shajal, opravljal državne posle in razpravljal javna prašanja. Povsodi vidiš ostanke starih bogov in for je bil s tempeljni in altarji celo prepreden, na katerih so Rimljani vsak čas svojim bogovom darovali ter jih pri vsakem nekoliko važnem poslu izpraševali.

V paganskem Rimu je bila tedaj vera in država do dobrega spojena, in niti na misel jim ni prišlo, da bi državo od cerkve ločili, tota nesmisel je zduha krščanskih državnikov. Novošegni liberalci pravijo, da so katerosibodi vero zarad tega izmislili, da bi podložne laglje vladali. Sami tedaj priznavajo, da je verne ljudi laglje vladati, in vendar hočejo državo od cerkve ločiti, kar je po njihovem lastnem prepričanju na kvar državi. Državljan in kristjan je ena in ista oseba; bilo bi jo treba razsekati, če jo hočemo razdeliti med cerkev in državo. Vendar to bi moral premodri Salomon biti, ki bi otroka tako razsekal, da bi država in cerkev dobila celega človeka. Pol otroka pa ne more živeti: mrtva misel je tedaj — državo ločiti od cerkve.

Na kapitolu so stali tempeljni najviših božanstev. Na južnem brdu kapitolskega griča je ograja, v kateri sedaj na državne stroške hranijo dva volka, to pa menda zategadel, ker je nekdaj baje Romula in Rema, ki sta Rim postavila, volčinja dojila, ko sta siroti ostala. Menihe so Lahi izpodili in njih premoženje pograbili; in dokler menihi zdaj gladujejo, ker komaj po 80 fl. vžitnine dobivajo, pa je za vsakega volka izvrženih celih 150 gld.

Človek bi moral pero v žolči namočiti, da bi tako dejanje po vrednosti bičal. Volkovi so lopovi; lopovi pa so tudi laški rudečkarji, ki so najpred pogoltnili celo Italijo, a zdaj škilijo še črez meje v Avstrijski hlev, če bi kje na južnem Tirolskem ali Primorskem mogli kako kost vloviti.

Na zapadni strani fora stoji kolisej. Kaj pa je kolisej? Velika zverinska in velika — človečja mesnica. Ni mesta na svetu, kjer bi ljudje uganjali takšne krutosti in tako sramotili svoje ime kakor tukaj. Podrtine koloseja nam svedočijo, kam človek zaide, če mu vest zaspi in če mu strast pamet omrači. Razvaline koliseja pa so tudi velikansk nagrobni spomin nek veliko tisuč mučenikov, ki so si na tem torišči priborili venec nebeške slave.

Kolisej je dozidal tisti cesar Tit, ki je Jeruzalem razdjal. Poslopje je zidano v podolgastem krogu in ni druga, kakor velik cirkus ali gledišče za krvave igre. Navadne igre so Rimljanom presedate, hrepeneli so po grozovitih, krvavih prizorih, kakor so jih v boju gledali. Veselilo jih je gledati, kako se divje zverine med seboj trgajo. Cele tedne in mesece se Rimljani niso navolili gledati teh živalskih bojev. Neki cesar je v štirih mesecih nad 10.000 zverin v koloseji poklati dal.

Toda že so Rimljani žejali po boljši — človečji krvi. Sužnji in jetniki so se morali v orožji vaditi, da so se potem lepše borili z zverinami ali se tudi med seboj klali. Boritelj, ki je prehitro premagal svojega sovražnika, gle-